ל) [במשנה שבמשניות אימא להיפך במחלה המבקע ברס"י ואח"כ המבקע בר"ה ובזה מובן

ב) מכות כב:. ג) ומו"ה

כה. ב"ב כב.], ד) מכות כג. כריתות יא., ה) מכות ח.,

ו) ג"ו שם. ז) ולעיל כו.ז.

ה) [לעיל כו:], ט) ל"ל דר" יוסי ב"ר חנינא. מצור דבש,

הגהות הב"ח

(ħ) במשנה המנקע ברה"י והזיק ברה"ר

ברה"ר והזיק ברה"י:

ים גמ' אמר רבה ק"ו ומה יער: (ג) רש"י ד"ה

: הר״ל

וד"ה טפח

בסנדליה

בואו ונצא. כאדם המקבל פני מלך: בזתבי' המבקע. ענים: ונתוה בקעת ומפחה לו בפניו. לא גרסינן ומת דהא מוקי לה לענין ארבעה דברים: זה שלדעת חבירו נכנם. משמע והויק כרה"י. של אחרים: ברשום היהיד. שלו: והויק ברשום היחיד אחר. של אחרים חייב: גב" דשריחי רבים. והוה ליה דאיירי כשראהו נכנס וא"ת בשלא ברשות אמאי פטור כיון שראהו לעיוני: דלא שכיחי רבים. במקום המק: פטור. מגלות: חייב שנכנס הא אמרינן בפ' הפרה (לקמן מח. ושם ד"ה היוקו) הנכנס לחלר

בעל הבית שלא ברשות דאפי׳ בעל הבית הזיקו חייב אי הוה ידע ביה ואפילו שלא בכוונה דומיא דלא הוה ידע דפטור התם וי"ל הא דהתני רישה פטור היינו מד׳ דברים אבל נזק חייב וכן פי׳ בקונטרס א״נ כולה ברייתא בשלא ראהו מ"מ חשיב לדעת חבירו שהיה לו לידע שלא על חנם שאל ממנו רשות אלא משום שרוצה ליכנס: דלא סגי ליה בגלות. וא"ת והא תנן באלו הן הגולין (מכות ח.) הזורק אבן לחצרו והרג אם יש לו רשות לניזק ליכנס לשם גולה ואם לאו אינו גולה ואמאי גולה כשנכנס ברשות וי"ל דהתם מיירי כגון שיש לו דרך בתוכו או במכר או במתנה או בשאלה או בשכירות שאין בעל החצר יכול לעכב עליו אבל הכא מיירי באדם ששואל רשות ליכנס לפי שעה

דיודע הוא שיכנס לאלתר כיון ששאל

ממנו רשות להכי הוי קרוב למזיד: מיתיבי הזורק אבן דרה"ר והא הכא דשונג קרוב למזיד. ברים אלו הן הגולין (מכות דף ז:) דרים בשגגה פרט למזיד ומוקי לה באומר מותר וקרי ליה מזיד משום דאומר מותר קרוב למזיד והא דלא מייתי הך משנה התם דלא משמע ליה לדמויי האי קרוב למזיד להחוא אבל החוא דלעיל לא הוי קרוב למזיד טפי מהאי והא דפריך בגמ' אהך משנה במכות והא מזיד הוא ומשני בסותר כותלו וכולה סוגיא כדהכא סמיך אהא דפטרינן הכא קרוב למזיד ולא אתיא ההיא סוגיא כמאן דמתני דר' יוסי בר חנינא ארישא: חריב בארבעה דברים. פי׳ בקונטרס כיון דחזייה דעייל איבעי ליה לעיוני וקשה לריב״א דאם ראה היה לו להתחייב גלות אע"ג דלא נתן לו רשות ליכנס מידי דהוה אמסרהב בו לנאת גבי נפח בסמוך דחייב גלות אאחר דלא הוי שוליא דנגרי ואע"פ שנכנס ברשות כיון שעתה מסרהב בו לנאת הוי כשלא ברשות וי"ל דשאני התם כיון . שתחילת כניסתו ברשות לפיכך באחר יש לו לחוש שמא לא יצא ודמי טפי ליער כי בוטח הוא שלא למהר לנאת כיון שנתן לו רשות ליכנס והיה לו לנפח לעיין אם יצא אם לאו אבל הכא שתחלת כניסתו שלא ברשות אין לו לחוש כל כך ולא דמי ליער והביא ראיה מירושלמי דגר׳ א״ר יוסי בר חנינא היה עומד ומבחע עלים בחלירו ונכנס פועל לתבוע שכרו ונתזה

אבואו ונצא לקראת כלה מלכתא ואמרי לה

לקראת שבת כלה מלכתא רבי ינאי ימתעמף וקאי ואמר בואי כלה בואי כלה: מתני המבקע 6 שברה"ר והזיק ברה"י ברה"י והזיק ברה"ר ברה"י והזיק ברה"י אחר חייב: גם' וצריכא דאי תנא המבקע ברה"י והזיק . ברה"ר משום דשכיחי רבים אבל מרה"ר לרה"י דלא שכיחי רבים אימא לא ואי תנא מרה"ר לרה"י משום דמעיקרא שלא ברשות עביד אבל מרשות היחיד לרה"ר דברשות עביד אימא לא ואי תנא הנך תרתי הא משום דשכיחי רבים והא משום דשלא ברשות אבל מרה"י לרה"י אחר דלא שכיחי רבים ומעיקרא ברשות אימא לא צריכא: ת"ר הנכנם לחנותו של נגר שלא ברשות ונתזה בקעת ומפחה על פניו ומת פמור ואם נכנס ברשות חייב מאי חייב א"ר יוסי בר חנינא חייב בד' דברים ופטור מגלות לפי שאין דומה ליער יער זה לרשותו נכנם וזה לרשותו נכנם זה לרשות חבירו נכנם אמר (3 רבא ק"ו ומה יער זה לדעתו נכנם וזה לדעתו נכנם נעשה כמי שנכנם לדעת חבירו וגולה זה שלדעת חבירו נכנם לא כל שכן אלא אמר רבא מאי פמור מגלות

בקעת והזיקו חייב ואם מת אינו גולה לפי שאין דומה ליער והתניא רבי חייא פטור נימא דלא פליג דהא דאמר ר' יוסי בר חנינא כשראהו ומה דתני ר' חיים בשלא ראהו הרי משמע אפי' דראהו פטור מגלות כיון דנכנס שלא ברשות אע"ג דמסרהב בו ללאת מחייבינן גבי נפח היכא דנכנס ברשות וכי דחי בירושלמי ומוקי דר׳ חנינאי כשאומר לו הכנס ודאי לריך להעמידה כשלא ראהו דלא תקשה דנפח על מה שהוא פטור מגלות: באן דמתני לה אסיפא כ"ש ארישא. משמע דיותר הרישא קרובה לאונס ממה שהסיפא קרובה למזיד וחימה אי מטעם אונס פטור מגלות כ"ש שהיה לו ליפטר מארבעה דברים כדמוכח לעיל בסוף פרק שני (דף מ:) בהכיר בה ושכחה דפטור מארבעה דברים וחייב גלות וי"ל דלאו מטעם אונס פטר ליה הכא אלא לפי שאין דומה ליער כשנכנס שלא ברשות והא דקאמר כל שכן ארישא משום דדמי סיפא טפי ליער מרישא וכן פירש בקונטרס:

דלא סגי ליה בגלות והיינו מעמא דרבי יוסי בר חנינא משום דהוי ליה שוגג קרוב למזיד מתיב רבא יהוסיף לו רצועה אחת ומת הרי זה גולה על ידו והא הכא דשוגג קרוב למזיד הוא דאיבעי אסוקי אדעתיה דמייתי אינשי בחדא רצועה וקתני הרי זה גולה אמר רב שימי מנהרדעא דמעי במנינא יימפח ליה רבא בסנדליה אמר ליה אמו הוא מני והתניא ההגדול שבדיינין קורא והשני מונה והשלישי אומר הכהו אלא אמר רב שימי מנהרדעא דמעה דיינא גופיה מיתיבי ייהזורק את האבן לרה"ר והרג הרי זה גולה והא הכא דשוגג קרוב למזיד הוא ידאיבעי ליה אסוקי אדעתיה דברה"ר שכיחי אינשי וקתני הרי זה גולה ∘אמר רב שמואל בר יצחק יבסותר את כותלו איבעי ליה עיוני בסותר בלילה "בלילה נמי איבעי ליה עיוני בסותר את כותלו ביום לאשפה האי אשפה ה"ר אי דשכיחי רבים מזיד הוא ואי לא שכיחי רבים אנום הוא אמר רב פפא [לא צריכא אלא] יבאשפה העשויה להפנות בלילה ואינה עשויה להפנות ביום ואיכא דמיקרי ויתיב מזיד לא הוי דהא אינה עשויה להפנות ביום אנום נמי לא הוי דהא איכא דמיקרי ויתיב רב פפא משמיה דרבא מתני לה ארישא להגכנם לחנותו של נגר שלא ברשות ונתזה לו בקעת ומפחה לו על פְניו ומת פטור אמר רבי יוםי בר חנינא מחייב בארבעה דברים יופטור מגלות מאן דמתני לה אסיפא כ"ש ארישא ומאן דמתני לה ארישא אבל אסיפא פכיון דברשות חייב גלות ומי חייב גלות והתניא הנכנס לחנותו של נפח ונתזה ניצוצות ומפחה לו על פניו ומת פמור ואפילו נכנם ברשות הכא במאי עסקינן בשוליא דנפחי שוליא דנפחי למקטלא קאי כשרבו מסרהב בו לצאת ואינו יוצא ומשום דרבו מסרהב בו לצאת למיקטליה קאי כסבור יצא אי הכי אחר נמי

פשיעה אבל אמוק חייב כדקיימא לום פלע תחת פלע לחייב על האונס כרנון: לדעתו. שלה נטל רשות מחבירו: קרוב למזיד. דחיבעי ליה לעיוני: הוסים לו. שליח ב"ד למי שחייב מלחות: רצועה אחת. יותר על מה שחמדוהו ב"ד שיכול לקבל ומת גולה על ידו: (ג) טפח רבא. לרב שימי: בסנדליה. דרב שימי הכהו על סנדלו. ל"א בעט בסנדלו לרב שימי: אטו הוא. השלים מני: קורא. והפלא ה׳ את מכותך וגו׳ तेत (דברים כח): ה"ג בסותר כותלו ביום לחשפה: להפנות. בני

אדם נפנין בה לנקביהם: מחני

לה. לדר"י בר חנינא: חייב בד'

דברים. דהתם נמי פושע הוא

כיון דחזייה דעייל איבעי ליה לעיוני:

מחן דמתני לה חסיפח. פטור מגלות

שחינו דומה ליער כ״ש חרישה:

בשוליה דנפחי. תלמידו של חותו

נפח: מסרהב. מפליר בו לנחת:

אמכ

בד' דברים. אם לא מת אלא החק

נותן לו נזה לער ורפוי ושבת דהוה

ליה פושע אבל בושת לא דאינו חייב

על הבושת עד שיתכוין". ורישא דשלא

ברשות פטור מד' דברים דליכא

מוסף רש"י מתעטף. נכגדים נאים

. הכי קרי שכת מתוך חכיכות (שם). הוסיף לו רצועה אחת ומת הרי זה גולה על ידו. ולא דמי להכוחו עשרה בני אדם בעשר מקלות, דאמרינן בהנשרפין (סנהדרין עח.) כולן פטורין, דההיא אוקימנא לה בגוסס בידי אדם (מכות כב:). טפח ליה רבא בסנדליה. הכהו על סנדלו במקל דרך שחוק, כשם שמכין למי שאינו סטול (ב"ב כב.). ואיכא דמיקרי ויתיב. ליפנות . ניוס (מכות ח.).

רבינו חננאל (המשר) וזרק אבן לאשפה והיה שם אדם עושה צרכיו ליפנות בה ביום. אנוס לא הוי דהאיכא דמקרי ויתיב. הוי דהאיכא דמקרי ויתיב. רב פפא, הא דר' יוסי ב"ר חנינא מתני לה ארישא הנכנס לחנותו שלנגר כו׳. ומחייב גלות, והתנן הנכנס לחנותו שלנפח ונתזו ניצוצות וטפחו לו על פניו ומת פטור, ואפי׳ נכנס ברשות. ופרק' זה שנכנס וטפחו לו ניצוצות ומת בשולייא דנגרי וכשרבו מסרהב בו לצאת מחוותו ורתרור יי. ומשום דאית ליה אימתא עליה, אע"ג דאמ' ליה צא. הוה לי אסוקי אדעתיה דלמ׳ לא נפק.

נר מצוה למ א ב חיי פ"ל חהלי שבת הל' ב סמג עשין

עין משפט

ל נוש"ט א"ח מי רמב סעיף ג: ב מיי פ״א מהלי חובל ומזיק הלכה יו סמג

עשין ע טוש"ע ח"מ סי מכל סעיף ט: מא ד מיי פט"ז מהלי סנהדרין הלכה יב סמג לאוין קנט: םב ה מיי שם הלי ים

סמג שם: סמג שם: סג וז חט מיי' פ"ו מהלכות רולח הל' ו: סד י כ מיי שם הל' ז: סה ל מ מיי פ"א מהל' חובל ומזיח הל' יז עי׳ מ"מ סמג עשין ע טוש"ע מ"מ סי' תכא ס"ט: סו ג ס מיי פ"ו מהלי רולה ושמירת נפש הלכה יא סמג עשין עה:

רבינו חננאל

דהוה מרקד ואזיל דאמ׳ בואו ונצא לקראת כלה, ואמרי לה לקראת מלכה. ר׳ ינאי מיעטף וקאי [ואמר] בואי כלה בואי מתני׳. המבקיע ברשו׳ היחיד והזיק ברשו׳ הרבי׳ כו׳. הני תלתא בבי דקתני במתני׳ לא שמעינז יקות בנות לא סכוכנן חדא מגו חברתה אלא כולהי צריכן למיתננהי צריכן למיתננהי בהדיא. ת"ר הנכנס לחנותו שלנגר שלא ברשות ונתזה בקעת בקעת . וטפחה לו על פניו. פטור. מאי חייב דקתני, אמר ר׳ יוסי ב״ר חנינא חייב בד׳ דברין דקיימ׳ לן אדם מועד לעולם, ומתכוין . לנגרותו חייב חוץ מן הבושת דבעינן עד שיהא מתכוין לו לבייש או אפי׳ להזיק. ופטור דקתני פטור מגלות, ופירש רבה דלא סגי ליה בגלות דהוא שוגג קרוב למזיד. ומותיב רבה . הלוקין הוסיף לו רצועה אחת ומת הרי זה גולה, והא הכא שוגג קרוב למזיד הוא דאיבעי ליה אסוקי אדעתיה דמיית איניש בחדא רצועה. ופרק' כגון דטעא הדיין במניינא. ת"ש הזורק אבז לרשות הרבי׳ והרג הרי זה גולה, והא הכא שוגג קרוב למזיד הוא. ופרקי׳ כתלו לאשפה שאין דרך בני אדם ליפנות בה ביום אלא מעט ודרכה ליפנות בה בלילה. וזה סתר כותלו